

N. Jensen: Ogsaa jeg har ønsket at knytte et Par Bemærkninger til de Spørgsmaal, der her ere paa Omtale. Det er jo meget store Spørgsmaal og ny Spørgsmaal, og det er derfor helt naturligt, at man staar noget famlende over for, hvorledes det skal ordnes, fordi man ikke har indvundet saadanne Erfaringer, at man bestemt kan sige, at naar man gaar denne eller hin Vej, da have vi Erfaringer for, at det vil bringe gode Resultater. Det Sted her i Landet, hvor man er længst fremme med Hensyn til Kvæget og med Hensyn til Kontrollen med dets Ydelse, er den Landsdel, jeg har den Ære at repræsentere, nemlig Fyn. Der har man gennem flere Aar haft og har endnu en saadan Kontrol med de bedste Besætninger, at man er i Stand til at udpege: Her er en Besætning, der ikke alene i Bygningsform, men ogsaa i Ydelse er anbefalelsesværdig som et Avlscentrum, hvorfra man kan faa sine Tillægsdyr. Naar man nu ved dette og hører de Folks Mening, som allerede have nogen Erfaring, selv om den ikke kan være tilstrækkelig, saa er deres Mening den, at man skal vogte sig for at udstykke det for meget. Det er ikke Meningen med dette, at man skal finde en hel Masse, men Meningen er, at man skal finde det bedste mellem det gode. Det er det, man skal udfinde, og det er det, man skal belønne og skaffe kontroleret. Det er jo ganske klart — det vide vi alle, der have syslet noget dermed — at det at danne bestemte Stammer kræver lang Tids vedholdende Arbejde og Paapasselighed, og det er ikke altid lønnende, i alt Fald ikke forinden man er naaet til en saadan Anerkendelse, at andre respektere den og ville købe deres Dyr fra en saadan Besætning og betale dem med højere Priser end andre Dyr, der som Individier kunne synes at være lige saa gode, men som man, fordi man ikke har Stamtavle over dem, ikke kan tillægge det Værd, som gennem flere Slægtled et godt Dyr har som Avlsdyr. Altsaa, Fynboerne og de Mænd, der have med den Sag at gøre, se saaledes paa det, at der kan udrettes meget godt over for Kvæget ved den foreslaaede Fremgangsmaade; kun ønsker man bestemt, at Konkurrencen bliver toaarig, fordi, siger man, Tilfældighederne ellers ville gøre sig for stærkt gældende. Naar den kun er etaarig, vil der i Besætningerne let kunne indtræde Uheld, som have Betydning over for Konkurrencen med de øvrige, medens der, naar den er toaarig, dog er mindre Sandsynlighed for, at det samme skulde

indtræde det andet Aar som det første. Derfor antager jeg, at den meget ærede Minister ogsaa vil tage Hensyn til, hvad disse Folk, der dog have nogen Erfaring paa dette Omraade, sige. Det er jo klart, som ogsaa udtalt af den ærede Ordfører — og det er jo for Resten gentaget af de følgende Talere — at her maa være en Sondring mellem de større og de mindre Besætninger. Hvorvidt det er heldigt at sætte Skellet ved 20, kan der disputeres om. Jeg mener imidlertid, at det er ikke det afgørende. Det afgørende er, at den Mand blandt de mindre, der har gjort et dygtigt og lige saa godt Arbejde som Manden med den større Besætning bliver delagtig i Konkurrencen og, for saa vidt han bestaar, faar Præmie. Ganske vist kan man sige, at der bliver en Forskel, hvor der er 50 fortrinlige Køer, og hvor der kun er 15—16. Det er en Selvfølge, at de store Besætninger have større Betydning for Avlen, kunne tilfredsstille et større Forbrug, men hvor den mindre har gjort et lige saa godt Arbejde, bør han ogsaa være stillet lige paa dette Omraade. Med Hensyn til et andet Spørgsmaal, som jo har været meget paa Tale, nemlig hvorvidt man efter et vist Aaremaal skulde ophøre med at lade den vedkommende, der nu har været heldig og bestaaet Konkurrencen, blive ved at fortsætte, have de ærede to sidste Talere ment, at det maatte være rigtigt, som ogsaa antydtes af den ærede Ordfører, at sætte en Grænse f. Eks. ved 4 Aar. Paa dette Omraade tror jeg dog, man skal vogte sig for nu at sætte en bestemt Grænse, thi det vilde se forunderligt ud, hvis saaledes Spidserne af Besætningerne, der ere de andre saa langt overlegne, skulde skydes til Side, medens det fremdeles kræver et stort Arbejde for vedkommende Ejer for at holde dem paa Højden, eller med andre Ord faa dem til at gaa fremad, thi vi ere jo klare over, at ingen kan blive staaende paa det samme Standpunkt; der vil faktisk være enten Fremgang eller Tilbagegang. Efter de Erfaringer, vi have med Hensyn til det, som nærmest ligner et Avlscentrum, nemlig Hennebjerg Ladegaard, vide vi, hvilke Ofre det har krævet af vedkommende Ejer at holde det i en saadan Stand, at det kunde blive ved at være det første paa det Omraade her i Landet. Jeg synes derfor, at det ser underligt ud, hvis man til en saadan Besætning, der er præmieret og i Konkurrencen med de øvrige bliver ved at bestaa som den bedste, siger: Nu have I hævdet Stillingen som Nr. 1 i dette Tids-